

Arrest

nr. 83 773 van 27 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 29 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. DAOU, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielaanvraag als volgt:

“U bent een Oekraïens staatsburger met vaste verblijfplaats in Oekraïne.

In oktober 2009 huwde u met O. S. (...), Russisch staatsburger van Oekraïense origine (OV X). Hij woonde en werkte in Rusland.

Op 25 en 26 december 2009 werd u door uw vriendin A. A. (...) gevraagd mee te helpen met de voorverkiezingen voor de presidentsverkiezingen. U deelde pamfletten uit voor de partij van Yulia Timoshenko en praatte met mensen. Jullie werden benaderd door drie onbekende mannen. Zij duwden en sloegen jullie en eisten dat jullie jullie tent, die opgesteld stond naast de winkel waar u werkte, zouden opruimen. Zij staken de tent in brand en vertrokken.

Met Nieuwjaar kwam uw echtgenoot naar Oekraïne. U kwam te weten dat u zwanger was. Toen u 5 maanden zwanger was, bleek dat uw baby hartritmestoornissen had. De bevalling werd in gang gezet.

U werd volgens uw verklaringen zeer slecht behandeld in het ziekenhuis en stuurde nadien een klacht naar het Ministerie van Volksgezondheid. U ontving geen antwoord.

Uw echtgenoot vroeg u te stoppen met uw politieke activiteiten en hij vertrok opnieuw naar Rusland.

Op 10 december 2010 stond u opnieuw met A. (...) pamfletten uit te delen en mensen te overtuigen voor de partij van Yulia Timoshenko.

U werd benaderd door twee dezelfde mannen en één andere onbekende man. Ze eisten dat u weg zou gaan. U riep de hulp in van de vice-burgemeester, A. (...), die snel ter plaatse was. Er vielen harde woorden en de vice-burgemeester werd geslagen. Toen de bewakers van de winkel waar u werkte u ter hulp kwamen gesnel, sloegen de mannen op de vlucht.

Op 11 december 2010 zette u uw politieke activiteiten voort.

Op 14 december 2010 kwam A. (...) u melden dat dezelfde drie mannen haar weer lastigvielen en dat ze A. (...) niet kon bereiken. U ging naar buiten en toen u één van de mannen wilde tegenhouden omdat hij de tent opnieuw in brand wilde steken, werd u geduwd. U verwondde uw rug en diende klacht in bij de politie. U diende 20 dagen thuis te blijven en werd op 22 december 2010 door de wijkagent bezocht. Op 10 februari 2011 werd u door drie mannen die aan de ingang van uw woning stonden aangevallen. Ze eisten van u dat u uw klacht zou intrekken en ze bedreigden u.

Op 17 februari 2011 werd uw zoon in een wagen gesleurd toen hij van school terugkeerde. Ook aan hem werd gezegd dat u uw klacht bij het Parket moest intrekken, anders zouden zij stappen ondernemen.

Op 4 april 2011 tekende u beroep aan bij het Parket tegen de weigering voor verder onderzoek die u eerder had ontvangen.

Op 7 april 2011 werden 's nachts enkele ramen van uw woning ingeslagen.

Op 14 april 2011 werd de deur van uw woning in brand gestoken. U ging van beide incidenten aangifte doen bij de wijkagent, maar kreeg te horen dat er niets kon gegarandeerd worden aangezien eerst moest uitgezocht worden wie de daders waren.

Na het laatste incident zorgde u ervoor dat uw zoon bij uw ex-man terecht kon. U trok zelf in bij uw moeder.

Op 17 juli 2011 kwam uw man naar Oekraïne. Hij haalde u op bij uw werk en jullie liepen samen naar huis. Vlakbij jullie gebouw werd uw man door twee onbekenden geslagen. Hij verloor het bewustzijn. De volgende dag ging u met uw man naar het ziekenhuis. U diende tevens klacht in bij de politie. Er werd een gerechtelijk-medische expertise opgemaakt.

U verliet Nikopol (Oekraïne) en verbleef gedurende 10 dagen bij uw tante in Zaporozhie (Oekraïne).

Uw man keerde op 1 augustus terug naar Rusland. Op 22 augustus 2011 keerde hij terug naar Oekraïne.

Op 23 augustus 2011 vertrok hij met u naar een meeting in Kiev, ter ondersteuning van Yulia Timoshenko.

's Morgens, op 24 augustus 2011, voegde u zich bij de demonstranten. Toen op een bepaald moment iemand een fles naar de politie gooide, werden verschillende demonstranten, waaronder ook u en uw man, gearresteerd en meegenomen naar het politiebureau. Jullie werden er apart verhoord. Er werd jullie gevraagd documenten met bekentenissen te ondertekenen, hetgeen jullie weigerden. Op 25 augustus 2011 werden jullie vrijgelaten.

U nam contact op met T.R.I. (...), een vriend en tevens burgemeester van uw stad. Hij regelde jullie vertrek uit Oekraïne en jullie reis naar België, waar u op 2 september 2011 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

U bent in het bezit van een geldig Oekraïens intern paspoort."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u in Oekraïne problemen kende omwille van uw politieke activiteiten voor de partij van Yulia Timoshenko en omwille van de verzoekschriften die u na deze problemen indiende bij de politie en het Parket.

U bent er echter niet in geslaagd uw actuele vrees voor vervolging aannemelijk te maken, noch aan de hand van uw verklaringen, noch aan de hand van de door u neergelegde documenten.

Ten eerste is het weinig aannemelijk dat u, die verklaarde nooit toegetreden te zijn tot een politieke partij maar slechts sympathisant te zijn geweest voor de partij van Yulia Timoshenko (CGVS, p. 7 en 14), zo hard zou zijn aangepakt door onbekenden omwille van uw relatief geringe politieke inzet. U verklaarde immers zelf slechts een "zeer kleine persoon" te zijn geweest toen gepeild werd naar de mate van uw politieke inzet (CGVS, p. 15).

Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zouden uw politieke activiteiten aan de basis liggen van uw problemen.

Voorts blijkt nergens uit de door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas dat u naar aanleiding van uw problemen niet op de bescherming van de Oekraïense autoriteiten kon rekenen. Uit de twee antwoorddocumenten van het Ministerie van Binnenlandse Zaken die u voorlegde dd 22 december 2010 en dd 18 februari 2011 blijkt immers dat er wel degelijk gevolg werd gegeven aan de verzoekschriften die u indiende en dat uw klachten wel degelijk werden onderzocht (zie vertaling in gehoorverslag CGVS p.8, 9 en 10).

Omwille van het feit dat de daders onbekend waren (cfr. Brief 22 december 2010) en omwille van het feit dat er “geen reëel risico werd vastgesteld voor het leven en de gezondheid van de verzoeker”, werd de zaak uiteindelijk afgehandeld.

Niets uit deze documenten wijst dan ook op enige weerwil vanwege de Oekraïense autoriteiten jegens u maar eerder op een gebrek aan bewijzen, hetgeen u zelf ook aanhaalde in uw verklaringen (CGVS p.9). U gaf bovendien zelf een aantal keren aan dat uw belagers onbekende mannen waren (CGVS p.7-9, 12).

Uit de door u voorgelegde brieven blijkt dan ook nergens dat er geen onderzoek kwam omwille van andere redenen dan vermeld in deze documenten.

Voorts haalde u aan dat u pas op 4 april 2011 beroep aantekende tegen deze beslissing (CGVS p.12), terwijl u dat, volgens de procedure vermeld in de brief, binnen de 7 dagen na ontvangst van deze brief diende te doen, meer bepaald in februari 2011 nog, wat derhalve betekent dat de beroepstermijn al enige tijd verstreken was. U zou op 5 juli 2011 nogmaals een verzoek hebben ingediend bij het hoofdparket (CGVS p.16).

U hebt echter niet meer geïnformeerd naar het verdere verloop van deze zaak (CGVS p.16), wat getuigt van weinig interesse in de afhandeling deze zaak.

U zou in april 2011 eveneens een verzoekschrift hebben ingediend bij uw wijkagent nadat uw ramen werden ingegooid en uw deur in brand werd gestoken (CGVS p.12), maar betreffende deze incidenten en verzoekschriften kon u merkwaardig genoeg geen enkel begin van bewijs voorleggen. Verder, wat de aanval op uw echtgenoot betreft op 17 juli 2011, dient opgemerkt te worden dat ook aan de aangifte van dit voorval gevolg werd gegeven, waarvan getuige de gerechtelijk-medische expertise die uw man onderging op 18 juli 2011 en die u voorlegde tijdens het gehoor bij het CGVS. Bovendien werden in het besluit van deze expertise de toegebrachte slagen ook bevestigd.

Er dient echter opgemerkt te worden dat ook in dit document geen enkele aanwijzing teruggevonden kan worden voor het feit dat het incident op 17 juli 2011 iets met uw politieke activiteiten of met de eerder door u ingediende verzoekschriften te maken zou hebben.

Ten slotte, inzake uw deelname aan de meeting van 24 augustus 2011 in Kiev en de arrestatie door de politie die hierop volgde, dient vastgesteld te worden dat u ook omtrent dit laatste incident voor uw vertrek geen enkel begin van bewijs kon voorleggen, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent niet ten goede komt.

Naast hogervernoemde vaststellingen dienen, na grondige vergelijking van de verklaringen die u bij DVZ aflegde in de vragenlijst voor het CGVS en de verklaringen die u tijdens het gehoor voor het CGVS aflegde, enkele ongerijmdheden opgemerkt te worden die de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen op bijkomende wijze op de helling zetten.

Zo stelde u in de vragenlijst bij DVZ dat u lid was van het “uitvoerend comité” in uw stad en dat u mee politieke evenementen hielp organiseren (Vragenlijst DVZ vraag 3.De vrees of het risico bij terugkeer punt 3.). U zou zich in december 2010 beziggehouden hebben met de voorbereiding van meetings op het plein in Nikopol (Vragenlijst DVZ vraag 3.De vrees of het risico bij terugkeer punt 5.). Ook in de verklaringen die uw echtgenoot in zijn vragenlijst bij DVZ aflegde werd aangehaald dat u meetings organiseerde (Vragenlijst DVZ voor het CGVS S. (...) vraag 3.De vrees of het risico bij terugkeer punt 5.).

Tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat u nooit lid was van het uitvoerend comité, noch lid van een politieke partij, en dat u evenmin meetings organiseerde “omdat dit door mensen van de partij zelf gebeurde”. U zou enkel informatie en pamfletten verspreid hebben en handtekeningen verzameld hebben (CGVS p.11 en 15).

Toen u met deze discrepanties in uw verklaringen werd geconfronteerd, ontkende u dat u zulks verklaard zou hebben bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS p.11). Nochtans werden uw verklaringen in de vragenlijst bij DVZ na voorlezing door u ter goedkeuring ondertekend. U ontkende echter dat uw verklaringen achteraf aan u werden voorgelezen (CGVS p.11), wat niet strookt met de mededeling die onder de vragenlijst van DVZ vermeld staat en dewelke u ook ondertekend hebt (Vragenlijst DVZ p.4). Er mag in de marge hiervan trouwens ook vanuit gegaan worden dat u, als u een verklaring ter bevestiging ondertekent, zich hiermee ook akkoord verklaart.

Bovendien zijn ook de verklaringen die uw echtgenoot aflegde in de vragenlijst bij DVZ over uw politieke activiteiten tegenstrijdig aan uw verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS, wat bovenstaande vaststelling in verband met de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder bevestigt.

Zo stelde uw echtgenoot in de vragenlijst bij de DVZ tot twee maal toe dat hij u hielp bij uw politieke activiteiten (Vragenlijst DVZ voor het CGVS S. (...) vraag 3. De vrees of het risico bij terugkeer punt 3. en punt 5.), terwijl u tijdens het gehoor voor het CGVS beweerde dat hij u nooit geholpen had (CGVS p.14). U zou hem enkel gevraagd hebben om mee te gaan naar Kiev (CGVS p.14).

Het geheel van voorgaande vaststellingen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag, en met name het feit dat u in uw land problemen zou hebben gekend omwille van uw politieke inzet, op ernstige wijze.

Daarnaast zijn ook uw verklaringen zowel omtrent uw reisweg vanuit Oekraïne naar België als in verband met uw reisdocumenten niet geloofwaardig.

U beweerde dat u zonder enig probleem met een minibus vanuit Oekraïne tot in België reisde zonder in het bezit te zijn van uw internationaal paspoort. Dit document zou nog bij u thuis gelegen hebben (CGVS p.6). U zou geen enkele persoonlijke identiteitscontrole hebben gehad onderweg. U had slechts één keer "uw hoofd in een loket moeten steken" bij wijze van controle, maar u moest op dat moment geen identiteitsbewijzen tonen (CGVS p.6). U wist niet of er een vals paspoort voor jullie werd aangemaakt in functie van de reis. U verklaart dat de smokkelaar u ook niet gezegd had wat u zou moeten doen of zeggen in het geval u een persoonlijke identiteitscontrole zou krijgen (CGVS p.6).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strict individuele wijze.

Het is dan ook weinig aannemelijk dat u onderweg niet gecontroleerd werd.

Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het bovendien onwaarschijnlijk dat men u absoluut niet op de hoogte gebracht zou hebben van wat u zou moeten doen of zeggen in geval van een persoonlijke identiteitscontrole.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat u niet het minste bewijsstuk voorlegde van de door u beweerde vluchtroute.

Hierdoor en mede door het niet kunnen voorleggen van uw internationaal paspoort, ontstaat het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België en het moment en de wijze waarop u uit Oekraïne vertrokken bent, verborgen te houden.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw echtgenoot O. S. (...) (OV 6.869.611), wiens asielaanvraag omwille van zijn Russisch staatsburgerschap werd beoordeeld ten aanzien van Rusland, geoordeeld werd dat er ten aanzien van Rusland in zijn hoofde evenmin een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kon vastgesteld worden, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de problemen betreft die u in Rusland ondergaan zou hebben toen u er uw echtgenoot bezocht, met name het feit dat u er vernederd werd omwille van uw Oekraïens accent, dat de buurman van uw man zich afvroeg wat u in Rusland kwam doen en dat hij zei dat u maar terug moest keren naar Oekraïne (CGVS p.2-3), dient ten overvloede opgemerkt te worden dat het hier problemen betreft van discriminatoire aard met privé-personen en dat deze derhalve niet zwaarwichtig genoeg zijn om beschouwd te kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De documenten die u ter staving van uw asielaanvraag voorlegde kunnen bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet wijzigen.

Uw Oekraïens intern paspoort, het Russisch intern paspoort van uw echtgenoot, zijn rijbewijs en de kopie van jullie huwelijksakte bevatten louter persoonsgegevens dewelke hier niet ter discussie staan. De röntgenfoto van uw echtgenoot die u voorlegde en de medische expertise dd 18 juli 2011 hebben betrekking op de vastgestelde verwondingen ten gevolge van slagen die hem werden toegediend door twee onbekenden op 17 juli 2011.

Het bewijs van de aangifte toont aan dat er klacht werd ingediend bij de politie op 18 juli 2011.

De twee brieven van het Ministerie van Binnenlandse Zaken dd 22 december 2010 en 18 februari 2011 tonen aan dat uw verzoekschriften wel degelijk onderzocht werden maar dat de identiteit van de daders niet werd vastgesteld en dat de feiten "niet beschouwd kunnen worden als bedreiging van het leven of de gezondheidstoestand van de verzoeker".

De medische kaart die u neerlegde bevat gegevens over uw zwangerschap die onderbroken werd in april 2010. Ook dit document bevat geen enkele verwijzing naar de door u aangehaalde problemen omwille van uw politieke inzet.

De tekst die u tenslotte nog voorlegde en waarin u de slechte behandeling beschreef die u onderging in het ziekenhuis na de gynaecologische ingreep in april 2010, is naar eigen zeggen de brief die u zelf naar het Ministerie van Gezondheid stuurde. De verklaringen dienen derhalve beschouwd te worden als een subjectieve weergave van de feiten. De bewijswaarde van dit document is bijgevolg eerder gering. Bovendien blijkt uit dit document ook nergens dat deze brief ook werkelijk verstuurd werd naar de betrokken instantie.

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 29 februari 2012 een schending aan van artikel 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 4 §5 van de Richtlijn 2004/83/CE inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.

Verzoekster herhaalt dat zij hielp bij de campagne van de voorverkiezingen van Yulia Timosjenko en dat zij hierdoor betrokken raakte bij een zestal gewelddadige incidenten.

Verzoekster laat gelden dat het opmerkelijk is dat de commissaris-generaal maar één van de aangehaalde incidenten aanhaalt om te stellen dat deze incidenten van discriminerende aard zijn en slechts betrekking hebben op privé-geschillen.

Verzoekster stelt dat zij alle documenten die zij in haar bezit heeft, heeft neergelegd en dat er van haar niet kan verwacht worden dat zij ieder feit en/of incident kan staven met documenten van de autoriteiten. Zij wijst er op dat haar verklaringen meer dan in grote lijnen overeenkomen met de verklaringen van haar echtgenoot dewelke bovendien te kampen heeft met lichte psychische problemen ten gevolge van zijn overnachting op straat gedurende de eerste maanden van zijn verblijf in België.

Verzoekster stelt dat zij aangaande de reisroute inderdaad verklaarde dat zij zonder problemen de grens is overgestoken. Zij verklaarde immers via Polen en Duitsland in België te zijn aangekomen waarbij ene N.K. hen heeft vervoerd. Zij en haar echtgenoot zijn er quasi van overtuigd dat deze persoon kennissen heeft aan de grens van Polen, hetgeen niet abnormaal is.

Volgens haar bestaat er aan de grens een reëel risico op mensensmokkel; het feit dat er extra controles worden uitgevoerd sluit dit volgens verzoekster niet uit.

Verzoekster verklaart dat ze gedurende de hele rit van Oekraïne naar België enkel voor een toiletbezoek de minibus mochten verlaten. Dit vormt volgens haar dan ook een “*zeer duidelijke aanwijzing dat de bestuurder van de minibus handelde in ‘verdachttere’ omstandigheden*” (zie het verzoekschrift, p. 5).

Verzoekster stelt dat, nu er vermoedelijk sprake is van mensensmokkel, het vanzelfsprekend is dat zij niet in de mogelijkheid verkeert bewijs voor te leggen van de gevolgde route.

Verzoekster laat gelden dat de stelling van de commissaris-generaal dat zij bepaalde informatie achterhoudt omdat zij geen internationaal paspoort voorlegt, slechts steunt op een vermoeden.

Verzoekster wijst er op dat zij niet voorbereid was op het vertrek uit Oekraïne; zij en haar man waren immers naar Kiev getrokken om deel te nemen aan de manifestatie voor Yulia Timosjenko zodat het dus vanzelfsprekend was dat zij hierbij geen internationaal paspoort op zak had.

Verzoekster herhaalt dat haar gsm waarmee zij een aantal foto's nam, in beslag werd genomen en hiervan geen inventaris werd opgemaakt.

Bovendien heeft de burgemeester van Nikopol, dewelke op de hoogte was van haar activiteiten haar op 24 augustus 2011 gevraagd om het land te verlaten, zodat geen van hen naar huis is kunnen keren om hun internationale reispassen op te halen.

Verzoekster stelt dat het voldoende bekend is dat Yulia Timosjenko een zeer omstreden politica is, waarvan de aanhangers eveneens een reëel risico op vervolging lopen.

Verzoekster voert verder een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Zij merkt betreffende de door de commissaris-generaal weerhouden ongerijmdheden op nooit verklaard te hebben lid te zijn geweest van het uitvoerend comité van de partij van Yulia Timosjenko. Verzoekster stelt, zoals zij sinds het begin heeft verklaard, dat zij deze partij hielp bij het organiseren van allerlei activiteiten, uitdelen van pamfletten, het beantwoorden van vragen van mensen, enz.

Wat betreft haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, vestigt verzoekster er de aandacht op dat zij verklaard heeft het uitvoerend comité te helpen. Bovendien werden volgens verzoekster deze verklaringen afgelegd in het Russisch, dewelke vervolgens werden vertaald naar het Engels en uiteindelijk omgezet naar het Nederlands; volgens verzoekster gaat het hier dan ook om een interpretatieprobleem.

Bovendien stelt verzoekster heeft zij haar handtekening geplaatst onder deze verklaringen omdat haar dit gevraagd werd; zij ontkent dat deze verklaringen haar nogmaals luidop werden voorgelezen. Volgens haar was het die dag zeer druk op de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat zij vermoedt dat dit waarschijnlijk de oorzaak was van het feit dat de verklaringen, bij gebrek aan tijd, niet werden voorgelezen.

Verzoekster voert verder nog een schending aan van artikel 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 25 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BUPO-Verdrag).

Verzoekster herhaalt dat zij, als sympathisant van de partij van Yulia Timosjenko, meermaals hardhandig werd aangepakt omwille van haar politieke overtuiging.

Volgens verzoekster stelt de commissaris-generaal ten onrechte dat uit de neergelegde documenten van 22 december 2010 en 18 februari 2011 blijkt dat er wel degelijk gevolg werd gegeven aan haar klachten.

Zij voert aan dat de partij die ze ondersteunde, zoals algemeen bekend zeer omstreden is, zodat het niet ondenkbaar is dat de klacht onder het mom van onvoldoende bewijs, zonder enig onderzoek geklasseerd werd. Het is voor haar dan ook duidelijk dat zij niet kan rekenen op de bescherming van de autoriteiten van haar land; ook kan van haar niet verwacht worden dat zij haar belagers kent.

Verzoekster verklaart dat de incidenten waarbij zij betrokken raakte, begonnen in december 2009 terwijl zij pamfletten uitdeelde; er kwamen die dag mannen langs dewelke de stand die zij openhield, vernielden en een deel van de tent in brand staken.

Verzoekster verklaart dat zij in de loop van december 2010 nogmaals betrokken raakte bij een gelijkaardig incident.

Verzoekster stelt dat haar belagers haar op 17 februari 2011 opnieuw hebben gevraagd haar klacht in te trekken, zoniet zouden zij tegen haar optreden. Verzoekster voegt er aan toe dat niet uit het oog verloren mag worden dat op 10 februari 2011 de ramen van haar woning werden ingeslagen en de voordeur in brand gestoken.

Verzoekster voert ook een schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster meent dat de commissaris-generaal nagelaten heeft om zijn beslissing materieel te motiveren. Zij wijst er op dat haar asielaanvraag op de eerste plaats werd afgewezen omwille van het gebrek aan bewijsstukken.

Verzoekster voert ten slotte een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster vraagt van haar de vluchtelingenstatus te erkennen of haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over

de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Aangaande de door verzoekster opgeworpen schending van de Kwalificatierichtlijn stelt de Raad dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kan verzoekster hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

Wat betreft een schending van artikel 5 EVRM dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoekster de schending van artikel 25 van het BUPO-Verdrag aanhaalt dat bepaalt dat iedere burger in de gelegenheid dient te worden gesteld deel te nemen aan openbare aangelegenheden, hetzij rechtstreeks, hetzij door vrijelijk gekozen vertegenwoordigers, merkt de Raad op dat verzoekster nalaat aan te geven op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing werd geschonden.

Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142). Verzoekster blijft hiertoe in gebreke en de aangevoerde schending van artikel 25 van het BUPO-Verdrag wordt bijgevolg niet als middel aangenomen.

Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift een afdruk van een online krantenartikel over de politieke situatie in Oekraïne. De Raad stelt hieromtrent dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.6. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in zijn beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster heeft besloten.

Zo merkte de commissaris-generaal vooreerst op dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen als zouden haar politieke activiteiten aan de basis liggen van haar problemen; De commissaris-generaal achtte het terecht weinig aannemelijk dat verzoekster, die verklaarde nooit toegetreden te zijn tot een politieke partij maar slechts sympathisant te zijn geweest voor de partij van Yulia Timoshenko, zo hard zou zijn aangepakt door onbekenden omwille van haar relatief geringe politieke inzet.

Verder merkte de commissaris-generaal terecht op dat uit de door verzoekster neergelegde documenten nergens blijkt dat zij naar aanleiding van haar problemen niet op de bescherming van de Oekraïense autoriteiten kon rekenen.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verweer in haar verzoekschrift beperkt tot het zich niet akkoord verklaren met de vaststellingen van de commissaris-generaal, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het aanhalen van een vrees voor vervolging en het opwerpen dat haar verklaringen meer dan in grote lijnen overeen komen met de verklaringen van haar echtgenoot dewelke bovendien te maken heeft met lichte psychische problemen ten gevolge van zijn overnachtingen op straat gedurende de eerste maanden in België.

De Raad wijst er vooreerst op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen -ookal moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoekster dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoekster blijft hier echter in gebreke.

Waar verzoekster verwijst naar de psychische problemen van haar echtgenoot, dient te worden opgemerkt dat van deze problemen tijdens de verhoren op het Commissariaat-generaal geen melding werd gemaakt en omtrent de voorgehouden problemen geen enkel medisch attest werd bijgebracht. Er wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt dat de psychologische toestand van verzoeker hem verhinderd zou hebben volwaardige verklaringen af te leggen.

Verder stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, na vergelijking van de verklaringen van verzoekster vermeld in de vragenlijst en deze afgelegd bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal, enkele ongerijmdheden vast die de geloofwaardigheid van haar asielrelaas verder aantasten:

“Zo stelde u in de vragenlijst bij DVZ dat u lid was van het “uitvoerend comité” in uw stad en dat u mee politieke evenementen hielp organiseren (Vragenlijst DVZ vraag 3.De vrees of het risico bij terugkeer punt 3.). U zou zich in december 2010 beziggehouden hebben met de voorbereiding van meetings op het plein in Nikopol (Vragenlijst DVZ vraag 3.De vrees of het risico bij terugkeer punt 5.).

Ook in de verklaringen die uw echtgenoot in zijn vragenlijst bij DVZ aflegde werd aangehaald dat u meetings organiseerde (Vragenlijst DVZ voor het CGVS S. (...) vraag 3.De vrees of het risico bij terugkeer punt 5.).

Tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat u nooit lid was van het uitvoerend comité, noch lid van een politieke partij, en dat u evenmin meetings organiseerde “omdat dit door mensen van de partij zelf gebeurde”. U zou enkel informatie en pamfletten verspreid hebben en handtekeningen verzameld hebben (CGVS p.11 en 15).

Toen u met deze discrepanties in uw verklaringen werd geconfronteerd, ontkende u dat u zulks verklaard zou hebben bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS p.11).

Nochtans werden uw verklaringen in de vragenlijst bij DVZ na voorlezing door u ter goedkeuring ondertekend.

U ontkende echter dat uw verklaringen achteraf aan u werden voorgelezen (CGVS p.11), wat niet strookt met de mededeling die onder de vragenlijst van DVZ vermeld staat en dewelke u ook ondertekend hebt (Vragenlijst DVZ p.4).

Er mag in de marge hiervan trouwens ook vanuit gegaan worden dat u, als u een verklaring ter bevestiging ondertekent, zich hiermee ook akkoord verklaart.

Bovendien zijn ook de verklaringen die uw echtgenoot aflegde in de vragenlijst bij DVZ over uw politieke activiteiten tegenstrijdig aan uw verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS, wat bovenstaande vaststelling in verband met de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder bevestigt.

Zo stelde uw echtgenoot in de vragenlijst bij de DVZ tot twee maal toe dat hij u hielp bij uw politieke activiteiten (Vragenlijst DVZ voor het CGVS S. (...) vraag 3.De vrees of het risico bij terugkeer punt 3. en punt 5.), terwijl u tijdens het gehoor voor het CGVS beweerde dat hij u nooit geholpen had (CGVS p.14). U zou hem enkel gevraagd hebben om mee te gaan naar Kiev (CGVS p.14).

Het geheel van voorgaande vaststellingen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, en met name het feit dat u in uw land problemen zou hebben gekend omwille van uw politieke inzet, op ernstige wijze.”

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift volhoudt dat zij nooit verklaard heeft lid te zijn geweest van het uitvoerend comité. Verzoekster laat in haar verzoekschrift gelden dat de verschillen te wijten zijn aan vertaalproblemen.

De Raad stelt vast dat deze uitleg duidelijke post-factum verklaringen betreffen die na reflectie tot stand zijn gekomen om de vastgestelde incoherenties in de verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen. Nergens uit het verhoorverslag blijkt immers dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij haar handtekening heeft gezet onder de verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken omdat dit haar gevraagd werd en zij ontkent ook dat deze verklaringen haar nogmaals luidop werden voorgelezen.

De commissaris-generaal merkt dienaangaande in zijn nota van 12 maart 2012 correct op dat deze opwerpingen geenszins stroken met de mededeling die onder de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken vermeld staat en dewelke verzoekster ondertekend heeft.

Er mag inderdaad van worden uitgegaan dat, indien verzoekster een verklaring ter bevestiging ondertekent, zij zich hiermee ook akkoord verklaart.

De Raad vestigt er volledigheidshalve nog de aandacht op dat ook de verklaringen van de man van verzoekster afgelegd in de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken over haar politieke activiteiten, in strijd zijn met haar verklaringen afgelegd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal.

Ook deze vaststelling keert zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen.

Ten slotte besloot de commissaris-generaal dat de verklaringen van verzoekster aangaande haar reisweg vanuit Oekraïne naar België ongeloofwaardig zijn.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift volhoudt dat zij zonder enig probleem de grens overgestoken heeft, dat een zekere N.K. hen heeft vervoerd, dat zij en haar echtgenoot gedurende de hele rit van Oekraïne naar België enkel voor een toiletbezoek de minibus mochten verlaten en wijst op praktijken van mensensmokkel, beperkt verzoekster zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en tot het zich niet akkoord verklaren met de vaststellingen van de commissaris-generaal.

Dit is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster met haar opwerping dat de stelling van de commissaris-generaal dat verzoekster bepaalde informatie achterhoudt omdat zij geen internationaal paspoort kan voorleggen, louter gebaseerd is op vermoedens, in gebreke blijft.

In casu besloot de commissaris-generaal immers correct dat verzoeksters beweringen dat zij tijdens haar reis van Oekraïne naar België geen enkele grenscontrole zou hebben ondergaan en dat ze van de smokkelaar geen instructies zouden hebben gekregen in geval van identiteitscontrole, niet in overeenstemming te brengen zijn met de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt.

Hieruit blijkt immers dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster onderweg niet gecontroleerd werd.

Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het bovendien onwaarschijnlijk dat deze verzoekster en haar echtgenoot niet op de hoogte gebracht zou hebben van wat te doen of te zeggen in geval van een persoonlijke identiteitscontrole.

Verzoekster komt in haar uitleg in het verzoekschrift om het ontbreken van haar internationaal paspoort te verklaren, niet verder dan het opwerpen van een aantal blote beweringen zoals het feit dat zij niet voorbereid was op het vertrek uit Oekraïne, dat zij is vertrokken na het bijwonen van de manifestatie voor Yulia Timosjenko zodat het normaal is dat zij hiervoor geen internationaal paspoort bij zich had, dat haar gsm in beslag werd genomen en dat hiervan geen bewijsstuk werd opgemaakt, dat de burgemeester van Nikopol, dewelke op de hoogte was van haar activiteiten, haar gevraagd heeft het land te verlaten zodat ze niet naar huis is kunnen keren om de internationale reispassen op te halen.

Geen van bovenstaande opwerpingen overtuigt; de Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekster haar reispaspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor haar reis naar België en het moment en de wijze waarop zij uit Rusland en/of Oekraïne vertrokken is, verborgen te houden.

Verzoekster beperkt zich verder in haar verzoekschrift tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de

commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de bovenstaande vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoekster kan evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

2.8. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op 17 januari 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in bijzijn van haar advocaat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE